

บทที่ 4

ประเทศอังกฤษ ใน ค.ศ. 1919 - 1939

การที่อังกฤษเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 ในระหว่าง ค.ศ. 1914 - 1918 นั้น อังกฤษ ได้รับผลกระทบกระเทือนทางด้านการเมือง สังคม และเศรษฐกิจ เป็นอย่างมาก ตัวนายกรัฐมนตรี คือ นายแอสควิธ (Herbert H. Asquith) ก็ได้รับการตำหนิมากที่นำประเทศเข้าสู่สงคราม

ค.ศ. 1916 นายแอสควิธ ขอลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี นายลอยด์ จีออร์จ (Lloyd George) ก็ดำรงตำแหน่งต่อมาจนสิ้นสงคราม เขาเป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถ เป็นผู้นำที่ดี พยายามปรับปรุงประเทศในด้านการทหารและการเศรษฐกิจในระหว่างสงคราม และในปี ค.ศ. 1916 สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสงครามเป็นฝ่ายสัมพันธมิตร ทำให้การสงครามยุติลงเร็วขึ้น ในที่สุดฝ่ายสัมพันธมิตรเป็นฝ่ายได้ชัยชนะ การสงครามยุติลงเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน ค.ศ. 1918

การจัดตั้งรัฐบาล

หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ได้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรขึ้นใหม่และจัดตั้งรัฐบาล นายลอยด์ จีออร์จ (Lloyd George) ซึ่งสังกัดพรรคเสรีนิยม เข้าสมัครเป็นคู่แข่งกับนายบอนาร์ ลอว์ (Bonar Law) พรรคอนุรักษนิยม

ผลของการเลือกตั้งปรากฏว่า นายลอยด์ จีออร์จ ชนะการเลือกตั้งได้เป็นนายกรัฐมนตรีจัดตั้งรัฐบาลพรรคแนวร่วม (Coalition Party) ประกอบด้วยพรรคเสรีนิยม พรรคอนุรักษนิยม และพรรคแรงงาน

ในฐานะที่เป็นสมาชิกของประเทศที่ชนะสงคราม อังกฤษจึงเป็นประเทศมหาอำนาจที่มีส่วนในการร่างสนธิสัญญาสันติภาพ เมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 1919 ผู้แทนประเทศฝ่ายสัมพันธมิตรได้มาร่วมประชุมร่างสนธิสัญญาสันติภาพที่กรุงปารีส ในการประชุมครั้งนั้นมีผู้แทนของประเทศมหาอำนาจเข้าร่วม 5 ประเทศ คือ อังกฤษ ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น แต่ในที่สุดที่ประชุมได้มีมติให้ผู้แทน 4 มหาอำนาจเท่านั้น ญี่ปุ่นถอนตัวออกไป

นโยบายของนายลอยด์ จีออร์จ ที่มีต่อประเทศที่แพ้สงคราม โดยเฉพาะเยอรมนีนั้น ไม่เข้มงวดจนเกินไป อังกฤษได้รับผลประโยชน์จากสงครามครั้งนี้ คือ ได้ดินแดนที่เคยเป็นอาณานิคมของเยอรมนีในแอฟริกาและเอเชีย ตลอดจนบางแห่งในตะวันออกกลาง แต่อังกฤษต้องสูญเสียชีวิตผู้คนทั้งทหารและพลเรือนตลอดจนอาวุธและเครื่องสัมภาระที่ใช้ในการสงคราม เป็นผลให้เศรษฐกิจตกต่ำ ชาติวัตถุดิบมาป้อนโรงงานอุตสาหกรรม ชาติตลาดการค้า เพราะประเทศที่เคยซื้อ

สินค้าจากประเทศอังกฤษก็ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมขึ้นใช้เอง ขาดแรงงานในการอุตสาหกรรม และเกษตรกรรม เพราะกรรมกรและชาวนาส่วนใหญ่ถูกเกณฑ์เป็นทหารเสียชีวิตไปมาก

ปัญหาเศรษฐกิจและสังคม

อังกฤษเคยเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจมาก่อนที่สงครามโลกครั้งที่ 1 จะเกิดขึ้น อังกฤษมีสินค้าอุตสาหกรรมส่งไปขายในตลาดโลก เมื่อสงครามยุติใหม่ ๆ นั้น (ค.ศ. 1919-1920) เศรษฐกิจของอังกฤษยังดีอยู่บ้างต่างประเทศยังคงต้องการสินค้าอุตสาหกรรมจากประเทศอังกฤษ แต่ในระยะหลังเศรษฐกิจตกต่ำ สินค้าอุตสาหกรรมขายไม่ออก ญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกาผลิตสินค้าอุตสาหกรรมแข่งขันกับอังกฤษ ถ่านหินที่เคยเป็นสินค้าออกก็ขายได้น้อยลงประเทศที่เคยซื้อถ่านหิน ก็ได้รับถ่านหินเป็นค่าปฏิกรรมสงครามจากเยอรมนี เงินที่อังกฤษเคยนำไปลงทุนในรัสเซียสมัยพระเจ้าซาร์นิโคลัสที่ 2 ที่ถูกริบ เพราะรัสเซียเปลี่ยนแปลงการปกครองมาเป็นระบอบคอมมิวนิสต์ ยกเลิกหนี้สินต่าง ๆ ที่เคยทำกับต่างประเทศ

รัฐบาลยังคงใช้ระบบเสรีนิยม คือให้ประชาชนมีเสรีภาพทางการค้าโดยไม่ต้องเสียภาษี แต่รัฐบาลยังคงเก็บภาษีสินค้าที่ฟุ่มเฟือย สินค้าจากต่างประเทศเข้ามาตีตลาดในประเทศอังกฤษมาก ทำให้สินค้าที่ผลิตในประเทศขายได้ปริมาณน้อย โรงงานอุตสาหกรรมบางแห่งถูกสั่งปิด เกิดปัญหาคนว่างงาน จะเห็นได้ว่า ในค.ศ. 1921 มีคนว่างงานมากกว่า 2 ล้านคน คนว่างงานเหล่านี้ประกอบด้วย คนงานในโรงงานอุตสาหกรรม คนงานต่อเรือ โรงงานอุตสาหกรรมเหล็ก ถ่านหิน ตลอดจนทหารนอกราชการ พวกคนงานส่วนใหญ่มีรายได้ไม่พอกับการเลี้ยงชีพ รัฐบาลต้องรับภาระในการปรับปรุงเศรษฐกิจของประเทศให้ดีขึ้น เช่น ได้ออกพระราชบัญญัติเหมืองถ่านหินใน ค.ศ. 1919 ออกพระราชบัญญัติอุตสาหกรรมเหมืองแร่ใน ค.ศ. 1920 เป็นต้น รัฐบาลได้จัดการประชุมตกลงระหว่างนายจ้างและคนงาน โดยให้ทำงานวันละ 7 ชั่วโมง

ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างเจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมและคนงาน คือปัญหาค่าแรงงานพวกคนงานต้องการค่าแรงงานเพิ่มเพื่อให้พอเพียงกับการครองชีพ แต่เจ้าของโรงงานปฏิเสธ พวกคนงานจึงพากันนัดหยุดงานบ่อยครั้ง การนัดหยุดงานเริ่มมาตั้งแต่ ค.ศ. 1918-1921 แม้แต่ข้าราชการเองก็ได้เงินเดือนน้อย จึงพากันนัดหยุดงานด้วย รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติการว่างงาน (Unemployment Act) ใน ค.ศ. 1920 จะให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจแก่คนว่างงาน แต่ก็ยังไม่เป็นที่พอใจของประชาชน ใน ค.ศ. 1921 รัฐบาลได้ปรับการอุตสาหกรรมให้ดีขึ้นรวมทั้งการก่อตั้งกระทรวงคมนาคม ปรับปรุงการขนส่ง และตั้งกระทรวงสาธารณสุข เพื่อสุขภาพของประชาชน

ต่ำกว่า 12 ปีทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม เด็กทุกคนจะต้องได้รับการศึกษาจนถึงอายุ 14 ปี และมีการศึกษาภาคบังคับ จนถึงอายุ 16 ปี ให้ทุนการศึกษาในโรงเรียนมัธยม ใน ค.ศ. 1918 ได้มีพระราชบัญญัติการเลือกตั้ง ให้สตรีมีอายุ 30 ปีขึ้นไปมีสิทธิไปออกเสียงเลือกตั้งได้ทำให้ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งเพิ่มขึ้น

ความสัมพันธ์กับสันนิบาตชาติ

หลังจากที่มีการร่างสนธิสัญญาสันติภาพแล้ว องค์การสันนิบาตชาติได้เป็นส่วนหนึ่งของสนธิสัญญาสันติภาพ ประเทศอังกฤษในฐานะที่เป็นประเทศที่ชนะสงครามและเป็นสมาชิกขององค์การสันนิบาตชาติในระยะเริ่มแรก ได้มีส่วนในการดำเนินงานต่าง ๆ เช่น เป็นสมาชิกของสมัชชา¹ และสภามติ เป็นกรรมการพิจารณาข้อพิพาทของประเทศต่าง ๆ ร่วมประชุมเกี่ยวกับการลดอาวุธทางเรือและทางบก และการปกครองเมืองในอาณัติ เป็นต้น

ความสัมพันธ์กับต่างประเทศ

ทางด้านการต่างประเทศนั้น รัฐบาลได้เข้าแทรกแซงกิจการภายในของรัสเซียอย่างไม่เปิดเผย กล่าวคือได้ส่งทหารไปช่วยรัสเซียชาวทำสงครามกลางเมืองกับรัฐบาลบอลเชวิคของรัสเซีย แต่กองทัพรัสเซียชาวเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ นอกจากนี้ยังต้องแก้ปัญหาในไอร์แลนด์ อินเดีย และตะวันออกไกล รัฐบาลได้รับการตำหนิในการเข้าไปแทรกแซงกิจการภายในของประเทศอื่น

ปัญหาไอร์แลนด์

ไอร์แลนด์เป็นอาณานิคมของอังกฤษมาตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 17 แล้ว ชาวไอริชซึ่งเป็นพวกโรมันแคธอลิก เรียกร้องที่จะปกครองตนเอง ได้เดินขบวนและก่อการจลาจลขึ้นบ่อยครั้ง แต่ครั้ง ชาวไอริช ถูกกองทัพรัฐบาลอังกฤษปราบอย่างรุนแรง และคนอังกฤษพากันอพยพเข้าไปยึดที่ดิน และแย่งที่ทำมาหากินในไอร์แลนด์มากขึ้นทุกที เพิ่มความไม่พอใจให้กับชาวไอริชเป็นอย่างมาก ชาวไอริช มีปัญหาทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ประชาชนส่วนใหญ่ยากจนขาดที่ทำมาหากิน ขาดเสรีภาพทางการเมือง ขาดเสรีภาพในการนับถือศาสนา บางกลุ่มอพยพออกไปทำมาหากินในต่างประเทศ โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา และพยายามให้ความช่วยเหลือชาวไอริชเพื่อเรียกร้องเอกราช

ในคริสต์ศตวรรษที่ 19 และ 20 การเรียกร้องเอกราชของชาวไอริช ทวีความรุนแรงขึ้น ใน ค.ศ. 1914 รัฐบาลอังกฤษสังกัดพรรคเสรีนิยมได้ออกพระราชบัญญัติการปกครองไอร์แลนด์ (The Government of Ireland Bill) ให้มีรัฐสภาที่กรุงดับลิน (Dublin) แต่เขตไอร์แลนด์เหนือ คือเขตอัลสเตอร์ Ulster) ประกอบด้วย 6 มณฑล มีเบลฟาสต์ (Belfast) เป็นศูนย์กลางไม่พอใจพระราช

1. รายละเอียดดูจากบทที่ 1 ในเรื่องสันนิบาตชาติ

บัญญัติฉบับนี้ ประชาชนในเขตอัลสเตอร์เป็นชาวอังกฤษที่อพยพเข้ามาอยู่เป็นพวกโปรเตสแตนต์
ได้รับความสนับสนุนจากพรรคอนุรักษนิยมและพวกเจ้าของที่ดิน ปัญหานี้ยังแก้ไขไม่ได้พอดีเกิด
สงครามโลกครั้งที่ 1 ขึ้น

ชาวไอริชที่เป็นพวกโรมันแคทอลิก มีประมาณ $\frac{4}{5}$ ของชาวไอริชทั้งหมด เป็นศัตรูกับพวก
โปรเตสแตนต์ในเขตอัลสเตอร์ ซึ่งนิยมอังกฤษและต้องการที่จะอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ
ชาวไอริชจึงได้ตั้งขบวนการซิน เฟรน (Sinn Fein)¹ ขึ้นเป็นขบวนการเพื่อเรียกร้องเอกราช และ
เริ่มดำเนินการเรียกร้องเอกราชใน ค.ศ. 1916 ชาวไอริชได้ก่อการจลาจลมี เดอ วาเลอรา (De
Valera) เป็นหัวหน้า ชาวไอริชถูกปราบปรามอย่างทารุณมีผู้เสียชีวิตไปมาก

การเลือกตั้งทั่วไปใน ค.ศ. 1918 ชาวไอริช สังกัดพรรค ซิน เฟน ได้รับเลือกเป็นสมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรหลายคน และในเดือนมกราคม ค.ศ. 1919 ได้ประกาศตั้งรัฐสภาของตนที่กรุงดับลิน
ภายใต้การนำของ เดอ วาเลอรา และผู้แทนราษฎรอื่น ๆ เพื่อเตรียมประกาศเอกราช รัฐบาล
อังกฤษไม่ยอมรับรองรัฐสภานอกกฎหมายของชาวไอริช บุคคลที่สำคัญของพรรคซิน เฟน (Sinn Fein)
คือ อาเทอร์ กริฟฟิธ (Arthur Griffith) ไมเคิล คอลลินส์ (Michael Collins) และเอียมอน เดอ
วเลอรา (Eamon de Valera) ได้จัดตั้งกองทัพสาธารณรัฐไอริช (Irish Republic Army) ได้รับการ
สนับสนุนจากสหรัฐอเมริกาก่อการจลาจลเพื่อเรียกร้องเอกราช แต่ถูกรัฐบาลอังกฤษปราบปราม
อย่างรุนแรง

รัฐบาลอังกฤษได้ทำการต่อต้านชาวไอริชเป็นเวลา 3 ปี ทั้ง 2 ฝ่าย ได้รับความเสียหาย
ด้านต่าง ๆ ไปมากมาย ในที่สุดได้มีการเจรจาทกลงกัน เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม ค.ศ. 1921 มีนาย
ลอยด์ จอร์จ (Lloyd George) เป็นผู้แทนรัฐบาลอังกฤษ เดอ วาเลอรา (De Valera)

เป็นผู้แทนไอร์แลนด์ใต้และเซอร์ เจมส์ แครก (Sir James Craig) เป็นผู้แทนไอร์แลนด์เหนือ
ตกลงกันให้เอกราชแก่ชาวไอริช มีชื่อประเทศว่าเสรีรัฐไอร์แลนด์ (The Irish Free State) มีฐานะ
เป็นราชอาณาจักรของอังกฤษ (Dominion) มีรัฐสภาเป็นของตนเอง และเสรีรัฐไอร์แลนด์ก็ได้เป็น
สมาชิกขององค์การสันนิบาตชาติด้วย

ประชาชนที่อยู่ในไอร์แลนด์เหนือ คือเขตอัลสเตอร์นั้นไม่ยอมรับรวมกับเสรีรัฐไอร์แลนด์ ขอ
แยกตนเองมีเมืองเบลฟาสต์ (Belfast) เป็นเมืองหลวง ประชาชนในไอร์แลนด์เหนือมี $\frac{1}{3}$ ของ
ไอร์แลนด์² ยังคงอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ เรียกว่าไอร์แลนด์เหนือ (Northern Ireland)

1. แปลว่า เรา หรือ ของเรา

2. ใน ค.ศ. 1965 มีประชากร 1,469,000 คน เมื่อเทียบกับประชาชนในไอร์แลนด์ทั้งหมด 4,354,000 คน

ตามข้อตกลงที่รัฐบาลอังกฤษให้เสรีภาพแก่เสรีรัฐไอร์แลนด์ นั้น รัฐบาลอังกฤษจะต้องส่งผู้สำเร็จราชการมาประจำในไอร์แลนด์ คณะรัฐมนตรีจะต้องสาบานตนว่าจะจงรักภักดีต่อกษัตริย์อังกฤษ และรัฐบาลของเสรีรัฐไอร์แลนด์จะต้องจ่ายเงินให้รัฐบาลอังกฤษปีละ 5 ล้านปอนด์ เพื่อชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้น รัฐบาลไอร์แลนด์มีอิสระในการบริหารกิจการภายในประเทศ แต่ทางด้านกรต่างประเทศยังอยู่ในอำนาจของผู้สำเร็จราชการอังกฤษ

ข้อตกลงดังกล่าวไม่เป็นที่พอใจของพวกไอริชที่มีหัวรุนแรง คือพวกรีพับลิกัน (Republicans) จึงได้ทำการคัดค้านและเกิดเรื่องบาดหมางกับพวกหัวปานกลาง (Free Staters) ซึ่งจะเห็นชอบด้วยกับข้อตกลงนี้ จึงเกิดเป็นสงครามกลางเมือง ใน ค.ศ. 1922-1923 ระหว่างพวก Republicans และพวก Free Staters ผลคือพวก Free Staters ได้ชัยชนะ มีวิลเลียม คอสเกรฟ (William Cosgraves) เป็นประธานาธิบดีปกครองเสรีรัฐไอร์แลนด์

ใน ค.ศ. 1932 ได้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรครีพับลิกันได้รับชัยชนะ การเลือกตั้ง เดอ วาเลอร่า (De Valera) ได้เป็นประธานาธิบดี ยกเลิกสัญญาต่าง ๆ ที่ทำไว้กับรัฐบาลอังกฤษ คืองดการสาบานตนต่อกษัตริย์อังกฤษ ยกเลิกผู้สำเร็จราชการ เลิกจ่ายเงินให้รัฐบาลอังกฤษปีละ 5 ล้านปอนด์ ตามที่ได้ตกลงไว้ รัฐบาลอังกฤษทำการโต้ตอบโดยเก็บภาษีสินค้าเข้าจากประเทศเสรีรัฐไอร์แลนด์เพิ่มขึ้น

ใน ค.ศ. 1937 รัฐสภาประกาศใช้รัฐธรรมนูญใหม่เปลี่ยนชื่อประเทศเป็น แอรา (Eire)³ เรียกร้องเอกราชเพิ่มขึ้นมีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย รัฐบาลอังกฤษไม่ยอมรับรองเมื่อ ค.ศ. 1939 สงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดขึ้น ประเทศแอราวางตนเป็นกลางไม่ยอมเข้าช่วยเหลือประเทศอังกฤษทำสงครามต่อต้านเยอรมันเหมือนกับประเทศราชอาณาจักรอื่น ๆ

ปัญหาอินเดีย

ชาวอินเดียพากันเรียกร้องเอกราชมาตั้งแต่ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 แล้ว โดยการเดินขบวนและก่อการจลาจลเรื่อยมา เมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 1 ชาวอินเดียได้ทำการเรียกร้องเอกราชอีก การเดินขบวนของชาวอินเดียต้องปะทะกับกองทหารอังกฤษ มีชาวอินเดียเสียชีวิตไปหลายคน ขบวนการชาตินิยมอินเดียจึงทำการต่อต้านรัฐบาลอังกฤษ รัฐบาลอังกฤษได้พิจารณาว่าในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 นั้น อินเดียได้มีส่วนช่วยเหลืออังกฤษในการทำสงคราม รัฐบาลอังกฤษจึงให้อินเดียได้มีส่วนในการปกครองตนเองบ้าง ใน ค.ศ. 1919 รัฐบาลอังกฤษได้ออกพระราชบัญญัติปกครองอินเดีย ตามพระราชบัญญัตินี้ชาวอินเดียมีส่วนในการบริหารเกี่ยวกับภายในประเทศเท่านั้น รัฐบาล

3. เปลี่ยนชื่อมาเป็นสาธารณรัฐไอร์แลนด์ (Republic of Ireland) เมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 1949

อังกฤษยังเข้าควบคุมทางการทหาร การต่างประเทศและการรักษาความสงบเรียบร้อย ชาวอินเดียไม่พอใจพระราชบัญญัติฉบับนี้ มหาตมะ คานธี และเนห์รู หัวหน้าขบวนการชาตินิยม นำชาวอินเดียทำการเดินขบวนเรียกร้องเอกราชต่อไป การต่อต้านของมหาตมะ คานธี ทำให้เกิดการปะทะกับรัฐบาลอังกฤษ มีชาวอินเดียเสียชีวิตไปหลายคน และคานธีถูกจับไปขังคุกหลายครั้ง คานธีทำการต่อต้านด้วยวิธีสัตยาเคราะห์ คือการอดอาหาร และสนับสนุนให้ชาวอินเดียเลิกซื้อสินค้าที่ส่งมาจากอังกฤษ ทำให้เศรษฐกิจของอังกฤษตกต่ำลง และในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ชาวอินเดียไม่ให้ความร่วมมือกับรัฐบาลอังกฤษ ยังคงทำการต่อต้านต่อไปจนกระทั่งได้เอกราชใน ค.ศ. 1947

ปัญหาตะวันออกไกล

รัฐบาลอังกฤษได้มีส่วนร่วมกับการณ์ภายในประเทศต่าง ๆ ในตะวันออกไกลคือ

เตอร์กี

ในการเจรจาสันติภาพหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 นั้น ทอร์กีเป็นฝ่ายแพ้สงครามต้องลงนามในสนธิสัญญาแซฟร์ (Sevres)⁴ ซึ่งฝ่ายสัมพันธมิตรทำกับเตอร์กีใน ค.ศ. 1920 ชาวเตอร์กีไม่พอใจสนธิสัญญาฉบับนี้ ใน ค.ศ. 1921 มุสตาฟา เคมาล (Mustapha Kemal) ผู้นำชาวเตอร์กีได้ทำการยึดอำนาจขับไล่ชาวกรีกออกไปจาก สมีร์นา (Smyrna) รัฐบาลอังกฤษให้ความสนับสนุนกรีก เมื่อเตอร์กียึดสมีร์นาได้แล้ว ก็ขยายอิทธิพลไปยังเมืองชานัค (Chanak) ซึ่งมีทหารอังกฤษประจำการอยู่ รัฐบาลอังกฤษไม่พอใจเกือบจะต้องทำสงครามกับเตอร์กีอยู่แล้วพอดีกรีกและเตอร์กี ได้ทำสัญญาสงบศึกเสียก่อน ทอร์กีก็ได้ขอแก้ไขสนธิสัญญาสันติภาพฉบับเก่า และลงนามในสนธิสัญญาฉบับใหม่คือ สนธิสัญญาโลซาร์เน (Lansarne)

อียิปต์

ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 อียิปต์อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษเป็นเวลา 30 ปี แต่ไม่ได้ประกาศให้แน่นอนจนกระทั่ง ค.ศ. 1914 ชาวอียิปต์ตื่นตัวพยายามเรียกร้องเอกราชและใน ค.ศ. 1922 อังกฤษก็ยอมถอนทหารออกจากอียิปต์และยอมให้ชาวอียิปต์มีรัฐธรรมนูญปกครองตนเอง ภายใต้การปกครองของพระเจ้าฟูอัด ที่ 1 (Fuad I) กษัตริย์อียิปต์ ใน ค.ศ. 1936 ฟารุก (Farouk) ได้เป็นกษัตริย์องค์ต่อมา อียิปต์ก็ยังไม่เป็นประเทศที่มีเอกราชที่สมบูรณ์เนื่องจากรัฐบาลอังกฤษยังคงมีสิทธิที่จะสร้างป้อมปราการและยึดคลองสุเอซไว้ นอกจากนี้อังกฤษยังมีสิทธิทางชุดานอีกด้วย

4. ตามสนธิสัญญานี้ ช่องแคบ ดาร์ดาแนล (Dardanelles) และบอสฟอรัส (Bosphorus) อยู่ในความควบคุมของนานาชาติและสมีร์นา (Smyrna) อยู่ในความครอบครองของกรีก

อิรัก

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 อังกฤษได้ดินแดนในเขตเมโสโปเตเมียไว้เป็นเมืองในอาณัติ ประชาชนเรียกร้องให้อังกฤษกำจัดอิทธิพลของเตอร์กีกออกไปในเขตนั้น และเรียกร้องเอกราชใน ค.ศ. 1921 กษัตริย์ไฟซาล (Faisal) เข้าปกครองอิรัก อังกฤษยังต้องการผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจจากดินแดนนี้ ใน ค.ศ. 1930 ทั้งสองประเทศได้ทำความตกลงกันได้และใน ค.ศ. 1932 อิรักมีพลเมืองประมาณ 3 ล้านคนก็ได้เข้าเป็นสมาชิกขององค์การสันนิบาตชาติ

ปาเลสไตน์และอาหรับ

ใน ค.ศ. 1917 กองทัพอังกฤษเข้ายึดปาเลสไตน์จากเตอร์กีก รัฐมนตรีต่างประเทศอังกฤษคือ Arthur Balfour ประกาศว่าอังกฤษต้องการให้ประเทศปาเลสไตน์เป็นที่อยู่ของพวกยิว และตามข้อตกลงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 อังกฤษได้ปาเลสไตน์เป็นเมืองในอาณัติภายใต้การปกครองของสันนิบาตชาติ และยอมให้พวกยิวเข้าไปตั้งถิ่นฐานในปาเลสไตน์ได้ พวกอาหรับที่อยู่ในปาเลสไตน์ไม่พอใจ ต้องการปกครองตนเองและขับไล่พวกยิวออกไป ใน ค.ศ. 1938 มีชาวยิวประมาณ 40 เปอร์เซ็นต์ของประชาชนทั้งหมด และมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับพวกอาหรับเสมอ รัฐบาลอังกฤษต้องหาวิธีการแบ่งเขตยิวและเขตอาหรับ

รัฐบาลพรรคอนุรักษนิยม (ค.ศ. 1922-1924)

เกี่ยวกับนโยบายการต่างประเทศและการแก้ปัญหาสังคมและเศรษฐกิจภายในประเทศไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ประชาชนจึงนิยมนายลอยด์ จอร์จ น้อยลง มีรัฐมนตรีขอลาออกหลายคน รัฐบาลของนายลอยด์ จอร์จ ถูกโจมตี ใน ค.ศ. 1922 ได้จัดให้มีการประชุมรัฐสภา สมาชิกส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับนโยบายของนายกรัฐมนตรี นายลอยด์ จอร์จ จึงต้องพ้นจากตำแหน่งไป หลังจากนั้นได้เปิดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่ พรรคอนุรักษนิยม (Conservative) ชนะการเลือกตั้ง มีนายโบนาร์ ลอว์ (Bonar Law) เป็นนายกรัฐมนตรี นายสแตนเลย์ บอลด์วิน (Stanley Baldwin) เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง นายเนวิล แชมเบอร์เลน (Neville Chamberlain) เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข รัฐบาลชุดนี้พยายามรักษาความสงบ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับกิจการภายในของประเทศอื่น และต่อต้านลัทธิสังคมนิยม แต่ไม่มีการคิดริเริ่ม นายโบนาร์ ลอว์ สิ้นชีวิตลงใน ค.ศ. 1923

นายสแตนเลย์ บอลด์วิน ได้เป็นนายกรัฐมนตรีต่อมามีนโยบายยกเลิกการค้าเสรีเพื่อแก้ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ หาทางป้องกันไม่ให้สินค้าจากต่างประเทศเข้ามาตีตลาดสินค้าอังกฤษทำให้ประชาชนไม่พอใจ และใน ค.ศ. 1924 ได้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ผลของการเลือกตั้ง

พรรคอนุรักษนิยมชนะการเลือกตั้งได้คะแนนเสียง 5.5 ล้านคน พรรคเสรีนิยมได้คะแนนเสียง 4.1 ล้านคน พรรคแรงงานได้คะแนนเสียง 4.2 ล้านคน แต่สมาชิกสภาผู้แทนที่สังกัดพรรคเสรีนิยมและพรรคแรงงานลงมติไม่ไว้วางใจรัฐบาลสังกัดพรรคอนุรักษนิยม

รัฐบาลพรรคแรงงาน ค.ศ. 1924

นับเป็นครั้งแรกที่พรรคแรงงานได้จัดตั้งคณะรัฐบาล มีนายแรมซาย แมค โดแนลด์ (Ramsay Mac. Donald) เป็นนายกรัฐมนตรี นายอาเธอร์ เฮนเดอสัน (Arthur Henderson) เป็นรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศ รัฐบาลชุดนี้เป็นความร่วมมือระหว่างพรรคเสรีนิยมและพรรคแรงงาน มีสมาชิกจากพรรคเสรีนิยม 6 คน

นโยบายภายในประเทศเป็นนโยบายที่ไม่ได้มีการปรับปรุงเศรษฐกิจให้ดีขึ้นแต่อย่างใด เป็นผลให้เกิดปัญหาคนว่างงานเพิ่มขึ้น พวกกรรมกรนัดหยุดงานและเดินขบวนบ่อยครั้ง รัฐบาลขาดประสิทธิภาพในการทำงาน

ทางด้านการต่างประเทศรัฐบาลได้เจริญสัมพันธไมตรีกับรัสเซีย มีความคิดเห็นโอนเอียงไปทางลัทธิคอมมิวนิสต์ ในที่สุดพรรคอนุรักษนิยมซึ่งเป็นฝ่ายค้านพากันต่อต้านรัฐบาล รัฐบาลไม่ได้รับความไว้วางใจจากประชาชน รัฐบาลถูกยุบและได้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่ ผลการเลือกตั้งพรรคอนุรักษนิยมได้ชัยชนะจัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่มีนายสแตนเลย์ บอลด์วิน (Stanley Baldwin) เป็นนายกรัฐมนตรี

รัฐบาลพรรคอนุรักษนิยม (ค.ศ. 1924-1929)

รัฐบาลชุดนี้มีนายสแตนเลย์ บอลด์วิน เป็นนายกรัฐมนตรี นายวินสตัน เชอร์ชิล (Winston Churchill) เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง นายออสเตน แชมเบอร์เลน (Austen Chamberlain) เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

รัฐบาลชุดนี้ไม่ค่อยสนใจเหตุการณ์ต่างประเทศ ขาดความริเริ่ม แต่รัฐบาลก็ได้ให้สวัสดิการแก่ประชาชนในด้านต่าง ๆ คือ การแก้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคม เช่น ให้เงินช่วยเหลือเด็กกำพร้า แม่ม่าย และคนชรา ใน ค.ศ. 1929 ได้ออกพระราชบัญญัติว่าด้วยการปกครองท้องถิ่น (Local Government Act) เพื่อให้บริการทางสังคมและเศรษฐกิจโดยทั่วถึงกันแต่ใน ค.ศ. 1929 เป็นปีที่เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก จึงเกิดปัญหาคนว่างงานในประเทศอังกฤษมาก การอุตสาหกรรมหยุดชะงัก โรงงานถูกปิด รัฐบาลแก้ปัญหาโดยการนำระบบมาตรฐานทองคำมาใช้ใน ค.ศ. 1925 กำหนดค่าของเงินปอนด์ให้สูงขึ้นเท่ากับสมัยก่อนสงครามเพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ และชักชวนให้คนนำเงินมาลงทุนในประเทศอังกฤษ นำเงินมาฝากธนาคารอังกฤษ ทำให้ค่าของเงินปอนด์สูงขึ้น แต่ก็ทำให้

สินค้าแพงขึ้นด้วย รัฐบาลยังคงใช้ระบบเสรีนิยม ประชาชนจึงพากันซื้อสินค้าจากต่างประเทศที่มี
มีราคาถูกกว่าสินค้าอังกฤษ เมื่อสินค้าอังกฤษขายไม่ออก การอุตสาหกรรมต้องหยุดชงัก เศรษฐกิจ
ก็เริ่มตกต่ำลงไปอีก ค่าของเงินตกต่ำไม่เป็นที่ไว้วางใจของต่างประเทศ เมื่อรัฐบาลไม่สามารถแก้
ปัญหาเศรษฐกิจได้ พวกกรรมกรจึงพากันเรียกร้องสิทธิของตนโดยผ่านสหภาพแรงงาน ได้พากัน
นัดหยุดงานเดินขบวนเพื่อเรียกร้องค่าแรงงานเพิ่มขึ้น รัฐบาลก็ได้แก้ไขโดยให้นายจ้างปฏิรูปการทำงาน
และอัตราจ้างให้ดีขึ้น แต่นายจ้างไม่ยอมปฏิบัติตามรัฐบาลลงจ่ายเงินอุดหนุนพวกกรรมกร พวก
กรรมกรจึงพากันเดินขบวนและนัดหยุดงานครั้งใหญ่ใน ค.ศ. 1926

การนัดหยุดงานทั่วไป (General Strike) ค.ศ. 1926

การนัดหยุดงานทั่วไปนี้เริ่มใน ค.ศ. 1926 เป็นการนัดหยุดงานของคนงานในโรงงานอุตสาหกรรม
ทุกชนิด ได้แก่ คนงานขนส่ง คนงานรถไฟและงานอุตสาหกรรมหนัก ทำให้การอุตสาหกรรมหยุด
ชงักและก่อความวุ่นวายขึ้นทั่วไปในประเทศ กลุ่มที่เริ่มนัดหยุดงาน คือคนงานในโรงงานอุตสาหกรรมถ่านหิน
เนื่องจากไม่พอใจที่รัฐบาลไม่สามารถแก้ปัญหาเศรษฐกิจได้ ถ่านหินผลิตได้น้อยลงขาดคุณภาพ
และรายได้ไม่เพียงพอกับการลงทุนรัฐบาลไม่ให้ความช่วยเหลือ ด้วยเหตุนี้เจ้าของเหมืองจึงยกเลิก
ข้อตกลงเกี่ยวกับการจ้างที่เคยทำใน ค.ศ. 1921 พวกคนงานจึงพากันต่อต้านโดยนัดหยุดงาน รัฐบาล
เข้าไปไกล่เกลี่ยและแก้ปัญหา แต่ไม่ได้ผล พวกคนงานอื่น ๆ พากันนัดหยุดงานด้วยเริ่มตั้งแต่วันที่
3-12 พฤษภาคม มีคนงานทั้งหมด 3 ล้านคน ประกอบด้วยกรรมกรถ่านหิน กรรมกรขนส่ง กรรมกรท่าเรือ
กรรมกรอุตสาหกรรมเคมี

รัฐบาลได้ประกาศพระราชบัญญัติอำนาจฉุกเฉิน (Emergency Powers Act) ในค.ศ. 1920
ทนายความผู้หนึ่งคือ เซอร์ จอห์น ซีมอน (Sir John Simon) ได้แถลงว่า การนัดหยุดงานครั้งนี้
ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย รัฐบาลอาจฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายได้ รัฐบาลยืนยันว่าจะไม่ปฏิบัติตามคำ
เรียกร้องของสหภาพแรงงาน ข้อสังเกตคือประชาชนส่วนใหญ่เข้าข้างรัฐบาลและให้การสนับสนุน
รัฐบาลอย่างเต็มที่ รัฐบาลอาศัยทหาร นักศึกษาและนักธุรกิจเข้าช่วยบริการทางด้านการคมนาคม
ขนส่งและงานอื่น ๆ ประนามการกระทำของสหภาพแรงงานครั้งนี้ว่า เป็นความผิดเพราะทำลาย
ความมั่นคงของชาติ

การนัดหยุดงานครั้งนี้ไม่ได้ผล ในที่สุดพวกคนงานก็กลับเข้ามาทำงานตามเดิมยกเว้นคนงาน
เหมืองถ่านหิน ยังคงนัดหยุดงานต่อไปจนถึงเดือนพฤศจิกายน ผลที่ตามมาคือพวกคนงานต้องทำ
งานมากขึ้นและได้รับค่าแรงงานต่ำลง สรุปแล้วการนัดหยุดงานครั้งนี้มีผลเสียหายแก่สหภาพแรงงานและคนงาน
มาก ทำให้คนงานเลิกทำการต่อต้านนายจ้างไประยะหนึ่ง นายจ้างและสหภาพแรงงานให้ความร่วมมือกันดีขึ้น
ใน ค.ศ. 1927 รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อพิพาทเกี่ยวกับแรงงาน (Trade Disputes

Act) ยอมให้มีการสไตรค์อย่างสงบแต่ผิดกฎหมาย นอกจากนี้ยังมีพระราชบัญญัติการประกันการว่างงาน (The Unemployment Insurance Act) ต่อจากนั้นสหภาพแรงงานก็เลิกเรียกร้องการปฏิรูปต่าง ๆ ทำให้เหตุการณ์ภายในประเทศสงบเรียบร้อยไปชั่วระยะหนึ่ง ทำให้ฐานะเศรษฐกิจดีขึ้น

ค.ศ. 1928 รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติการเลือกตั้ง⁵ ฉบับใหม่ขึ้น คือการให้สิทธิในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร แก่สตรีให้ทัดเทียมบุรุษ

ค.ศ. 1929 ได้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั่วไป พรรคแรงงานได้รับชัยชนะ รองลงมาคือพรรคเสรีนิยมพรรคอนุรักษนิยมมาเป็นที่ 3

รัฐบาลพรรคแรงงานครั้งที่ 2 (ค.ศ. 1929-1931)

พรรคแรงงานได้จัดตั้งรัฐบาลเป็นครั้งที่ 2 มีนายแรมซาย แมค โดแนลด์ (Ramsay Mac Donald) เป็นนายกรัฐมนตรี ได้รับความสนับสนุนจากพรรคเสรีนิยม จัดตั้งรัฐบาลผสมคือ พรรคแรงงานและพรรคเสรีนิยม ปัญหาที่รัฐบาลชุดนี้ต้องแก้ไขคือปัญหาเศรษฐกิจ และปัญหาคนว่างงานที่มีมาก่อนหน้านั้น และใน ค.ศ. 1936 มีคนว่างงานถึง 2 ล้านคน และคนว่างงานยังทวีเพิ่มขึ้นในระยะต่อมา รัฐบาลต้องให้ความช่วยเหลือคนเหล่านี้ และรัฐบาลต้องรับภาระดังกล่าวจนถึง ค.ศ. 1931 เป็นปีที่รัฐบาลต้องลาออกไป นอกจากนี้รัฐบาลยังมีปัญหาเกี่ยวกับการขาดดุลย์ทางการค้า รายได้จาก การธนาคารลดลง การลงทุนในต่างประเทศได้ผลน้อยมาก รัฐบาลยกเลิกมาตรฐานทองคำ ทำให้ค่าของเงินปอนด์ตกต่ำลง และประจวบกับการเมืองระหว่างฝรั่งเศสและเยอรมนีอยู่ในภาวะที่ตึงเครียด ชาวต่างประเทศพากันถอนเงินจากธนาคาร ทำให้รัฐบาลอังกฤษต้องกู้เงินจากฝรั่งเศสและสหรัฐอเมริกา รัฐบาลต้องแก้ไขโดยต้องลดรายจ่ายที่ไม่จำเป็นออกไป ลดการช่วยเหลือคนว่างงานภายในวงการรัฐบาลเกิดแตกความสามัคคี พรรคเลเบอร์จึงขอลาออกจากรัฐบาล กษัตริย์อังกฤษโปรดให้นายแรมซาย แมคโดแนลด์ (Ramsay Mac Donald) จัดตั้งรัฐบาลชุดใหม่เพื่อแก้ปัญหาเศรษฐกิจ รัฐบาลชุดนี้เป็นรัฐบาลผสมประกอบด้วยสมาชิกทั้ง 3 พรรค

รัฐบาลแห่งชาติ (ค.ศ. 1931-1935)

รัฐบาลแห่งชาติ (National Government) ประกอบด้วยสมาชิกทั้ง 3 พรรค จัดตั้งเป็นรัฐบาลผสม มีนายแรมซาย แมค โดแนลด์ เป็นนายกรัฐมนตรี รัฐบาลพยายามแก้ไขสถานการณ์ให้ดีขึ้น แต่ไม่ได้ผล มีคนว่างงานเพิ่มขึ้น รัฐบาลยกเลิกมาตรฐานทองคำ และยกเลิกนโยบายการค้าเสรี

⁵พระราชบัญญัติการเลือกตั้งนี้ได้เคยได้รับการปรับปรุงใน ค.ศ. 1918 มาแล้ว คือให้สิทธิแก่สตรีที่มีอายุ 30 ปีขึ้นไปออกเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการตอบแทนในการที่สตรีได้ช่วยเหลือประเทศชาติในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1

ทำให้ค่าของเงินปอนด์ถูกลง สินค้าอังกฤษราคาถูก ทำให้ขายได้มากขึ้น รัฐบาลเพิ่มภาษีสินค้าขาเข้าอีก 10% เพื่อป้องกันไม่ให้สินค้าจากต่างประเทศเข้ามาตีตลาดสินค้าอังกฤษ ยกเว้นวัตถุดิบและอาหารบางอย่าง ใน ค.ศ. 1932 ได้มีการประชุมเกี่ยวกับปัญหาเศรษฐกิจ (Imperial Economic Conference) ที่ ออตตาวา (Ottawa) กับประเทศในอาณัติ (Dominion)⁶ เพื่อให้ความช่วยเหลือทางด้านการค้าและเศรษฐกิจ ป้องกันการแข่งขันทางด้านอุตสาหกรรมกับประเทศอังกฤษใน ค.ศ. 1933 เศรษฐกิจดีขึ้นเล็กน้อย รัฐบาลส่งเสริมการอุตสาหกรรมใหม่ ๆ ส่งเสริมการเกษตร ปรับปรุงการผลิตให้ได้ทั้งปริมาณและคุณภาพ รัฐบาลทำความตกลงกับประเทศต่าง ๆ บางประเทศ เช่น อาเจนตินา, เดนมาร์ก สวีเดน นอร์เวย์ และประเทศบนฝั่งทะเลบอลติก เพื่อแลกเปลี่ยนสินค้าซึ่งกันและกันทำให้ขายสินค้าอังกฤษได้มากขึ้น นอกจากนี้ยังทำความตกลงเกี่ยวกับนโยบายการค้าเสรีกับประเทศในเครือจักรภพอีกด้วย ทางด้านการเกษตรได้ผลดี รัฐบาลกำหนดราคาสินค้า และประกันการค้าข้าว ทางด้านการอุตสาหกรรม ได้ปรับปรุงโรงงานให้ทันสมัย ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมที่มีคุณภาพทำให้มีกำไรงาม แต่การอุตสาหกรรมบางชนิดขายได้น้อย เพราะมีผู้ผลิตแข่งขันกับอังกฤษ เศรษฐกิจของอังกฤษเริ่มฟื้นตัวใน ค.ศ. 1933 นายจ้างกับลูกจ้างมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีการนัดหยุดงานน้อยครั้งมาก

⁶ตามกฎหมายเวสต์มินสเตอร์ (Westminster) ใน ค.ศ. 1931 ได้อธิบายฐานะของอาณัติก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 และภายหลังสงครามโลกครั้งนั้นประเทศอาณัติได้ช่วยเหลือรัฐบาลอังกฤษในการทำสงคราม จึงให้อาณัติมีฐานะเหมือนประเทศเอกราช มีผู้แทนเข้าร่วมประชุมในต่างประเทศและเป็นสมาชิกสันนิบาตชาติได้

ภาพสลักหักพังในกรุงลอนดอนอันเป็นผลจากสงครามโลก
(Bomb destruction in London. St. Paul's Cathedral is in the background.)

การเข้าสู่สงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ. 1935-1939)

ใน ค.ศ. 1935 ได้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกันใหม่ ผลของการเลือกตั้งปรากฏว่า พรรคอนุรักษนิยมได้ชัยชนะ มีนายสแตนเลย์ บอลด์วิน เป็นนายกรัฐมนตรี ในระยะนี้ได้มีเหตุการณ์ที่สำคัญเกิดขึ้น คือเรื่องปัญหาการสละราชสมบัติของพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 8⁷ (Edward VIII) เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 1936 เนื่องจากพระองค์ต้องการอภิเษกสมรสกับนางวอลลิส ซิมป์สัน (Wallis Simpson) แม่ฝ่ายชาวอเมริกัน แต่รัฐสภาและประชาชนไม่เห็นด้วย

หลังจากที่พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 8 ทรงสละราชสมบัติเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1936 แล้ว ดยุก ออฟ ยอร์ก (Duke of York) พระอนุชาได้ปกครองราชสมบัติต่อมาทรงพระนามว่า พระเจ้าจอร์จที่ 6 (George VI) ครองราชย์ระหว่าง ค.ศ. 1936-1952

สภาพสังคมและเศรษฐกิจในระยะนี้ได้รับการพัฒนาขึ้นประชาชนมีการกินที่อยู่ดีถูกสุขลักษณะ มีอาคารสงเคราะห์ สวนสาธารณะ ตลอดจนเครื่องทุ่นแรง สตรีได้รับการยกย่องมีสิทธิทางการเมืองเท่าเทียมบุรุษ การศึกษาได้รับการส่งเสริมตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา

ก่อนที่อังกฤษจะเข้าสู่สงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น อังกฤษได้มีบทบาทในการดำเนินนโยบายมาตั้งแต่แรกเริ่ม กล่าวคือ ในสมัยที่นายลอร์ดจอร์จ เป็นนายกรัฐมนตรี (ค.ศ. 1919-1922) นั้น อังกฤษได้มีส่วนในการร่างสนธิสัญญาสันติภาพ และได้มีผู้วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมของสนธิสัญญาแวร์ซายที่ทำกับเยอรมัน และเป็นเหตุให้เยอรมนีหาทางยกเลิกข้อตกลงนี้ และเข้ารุกรานดินแดนอื่น ๆ จนเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ขึ้น

ใน ค.ศ. 1924 อังกฤษได้มีส่วนร่วมในการประชุมแผนการณ์ดอร์ส (Dawes' plan)⁸ เพื่อกำหนดการชดใช้ค่าปฏิกรรมสงครามและให้เงินกู้แก่เยอรมัน

ใน ค.ศ. 1925 ได้มีการประชุมที่เมืองโลคาร์โน (Locarno) ประกอบด้วยผู้แทนของอังกฤษ คือนายออสเตน แชมเบอร์เลน (Austen Chamberlain) ผู้แทนฝรั่งเศสคือนายอริสติก บริยองค์ (Aristide Briand) ผู้แทนเยอรมัน คือนายกุสตาฟ สเตรสมานน์ (Gustav Stresemann) ร่วมกับผู้แทนอิตาลี เบลเยียม โปแลนด์ และเชคโกสโลวาเกีย ได้ลงนามในสนธิสัญญาโลคาร์โน (Treaty of Locarno) เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 1925 เป็นการรับรองอาณาเขตของฝรั่งเศสและเบลเยียม ทางด้านตะวันตกของเยอรมนี และพรมแดนของเชคโกสโลวาเกีย ทางด้านตะวันออกของเยอรมนี

7. พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 8 (Edward VIII) พระราชโอรสองค์โตของพระเจ้าจอร์จที่ 5 (George V) เมื่อพระราชบิดาสวรรคตลง พระองค์รับราชสมบัติต่อมาเมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 1936

8. ดูบทที่ 6

ค.ศ. 1928 อังกฤษได้ร่วมลงนามในกติกาสัญญาปารีส (Pact of Paris)⁹ หรือ Briand Kellogg Pack เพื่อระงับไม่ให้เกิดสงครามเกิดขึ้นในอนาคต

หลังจากที่อังกฤษ ได้ร่วมประชุมเกี่ยวกับแผนการยัง¹⁰ (Young's Plan) ใน ค.ศ. 1929 แล้ว นโยบายการต่างประเทศของอังกฤษเป็นนโยบายที่ผ่อนปรนเรื่อยมา เนื่องจากอังกฤษไม่พร้อมที่จะทำสงคราม ถ้าสงครามเกิดขึ้นสันนิบาตชาติคงไม่สามารถช่วยระงับสงครามได้ อังกฤษจึงพยายามหลีกเลี่ยงการทำสงคราม และยินยอมให้เยอรมนีละเมิดสนธิสัญญาแวร์ซายส์ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1935 อังกฤษได้ทำความตกลงกับเยอรมนียอมให้เยอรมนีสะสมกำลังทหารและอาวุธมีกองทัพเรือเป็นจำนวน 35 เปอร์เซ็นต์ของกองทัพเรืออังกฤษ และในปีเดียวกันนี้อิตาลีรุกรานอภิสสิเนีย อังกฤษไม่ได้ร่วมมือกับสันนิบาตชาติอย่างจริงจัง และยอมให้อิตาลีครอบครองอภิสสิเนีย และพยายามผูกมิตรกับอิตาลี

ใน ค.ศ. 1938 อังกฤษมีส่วนร่วมประชุมข้อตกลงมิวนิค¹¹ (Munich Conference) ซึ่งประชุมเมื่อ 30 กันยายน 1938 เป็นการยอมให้เยอรมนีเข้าครองแคว้นสุเดเทน (Sudeten) ของเชกโกสโลวาเกีย อย่างไรก็ตาม รัฐบาลอังกฤษภายใต้การนำของนายเนวิล แชมเบอร์เลน (Neville Chamberlain) ก็หวังวิตกว่าสงครามอาจจะเกิดขึ้นได้ และถ้าสงครามเกิดขึ้น คงไม่มีชาติใดเข้าช่วยเหลือเพราะประเทศฝรั่งเศสมีฐานะการเมืองและการทหารไม่มั่นคง สหรัฐอเมริกา อาจวางตนเป็นกลาง

เมื่อฮิตเลอร์แห่งเยอรมนีละเมิดข้อตกลงมิวนิค เข้ายุทธการประเทศเพื่อนบ้านและในที่สุดเข้ายุทธการโปแลนด์¹² ใน ค.ศ. 1939 อังกฤษจึงยื่นประท้วงและขอให้เยอรมนีถอนทหารออกจากโปแลนด์ เมื่อเยอรมนีไม่ปฏิบัติตาม อังกฤษจึงประกาศสงครามกับเยอรมนีเมื่อ 3 กันยายน 1939

9. คูบทที่ 5

10. คูบทที่ 6

11. คูบทที่ 6

12. อังกฤษเคยตกลงกับโปแลนด์เมื่อวันที่ 25 สิงหาคม ค.ศ. 1939 ว่าเข้าช่วยเหลือโปแลนด์ ถ้าถูกรุกราน

บทสรุป

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ประเทศอังกฤษได้รับความเสียหายอย่างมากปัญหาที่ตามมาคือปัญหาสังคม เศรษฐกิจและการเมือง ชีวิตความเป็นอยู่ก็แตกต่างกันไปจากเดิมเกิดปัญหาคนว่างงานมาก คนเหล่านี้เป็นพวกทหารและพวกคนงานในโรงงานอุตสาหกรรม

นายลอยด์ จอร์จ (Lloyd George) เป็นนายกรัฐมนตรีของรัฐบาลพรรคแนวร่วม (Coalition Party) ต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ เช่นการค้ากับต่างประเทศที่มีปริมาณส่งออกลดน้อยลง เนื่องจากประเทศที่เคยซื้อสินค้าจากอังกฤษซื้อน้อยลง ญี่ปุ่นผลิตสินค้าอุตสาหกรรมส่งไปขายในตลาดโลกแข่งขันกับสินค้าอุตสาหกรรมของสหรัฐอเมริกาในขณะที่ประชากรเพิ่มขึ้นในอัตราปีละ 3% ก็มีปัญหาคคนว่างงานที่ทวีจำนวนมากขึ้นและใน ค.ศ. 1922 มีคนว่างงานถึง 2 ล้านคน

รัฐบาลต้องทำการแก้ปัญหาในไอร์แลนด์ ในอินเดียและในตะวันออกไกล รัฐบาลของนายลอยด์ จอร์จ ได้แก้ปัญหาเศรษฐกิจโดยการออกกฎหมายเกี่ยวกับการประกันการว่างงานโดยจ่ายเงินอุดหนุนให้แก่คนว่างงาน ทำให้รัฐบาลมีหนี้เพิ่มขึ้น

ใน ค.ศ. 1918 ได้ออกพระราชบัญญัติการเลือกตั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

รัฐบาลสังกัดพรรคอนุรักษนิยม (ค.ศ. 1922-1924) ในระยะนี้รัฐบาลอังกฤษมีนายกรัฐมนตรี 2 คนคือ นายบอนาร์ ลอว์ (Bonar Law) ใน ค.ศ. 1922-1923 นายบอลด์วิน (Baldwin) ค.ศ. 1923-1924 แก้ไขปัญหาต่างๆ ที่สืบเนื่องมาจากรัฐบาลชุดก่อน

รัฐบาลพรรคแรงงานครั้งที่ 1 (ค.ศ. 1924) มีนายแรมซาย แมค โดแนลด์ เป็นนายกรัฐมนตรี ไม่ได้แก้ไขปัญหาแต่อย่างใด มีนโยบายเอนเอียงไปในลัทธิสังคมนิยม

รัฐบาลพรรคอนุรักษนิยม (ค.ศ. 1924-1929) มีนายบอลด์วิน เป็นนายกรัฐมนตรี เขาต้องแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจสังคม แต่ไม่ได้ผล ได้มีการนัดหยุดงานทั่วไปใน ค.ศ. 1926 การนัดหยุดงานทั่วไปทำความเสียหายแก่ฝ่ายรัฐบาลและสหภาพแรงงาน รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติช่วยเหลือแม่ค้า เด็กกำพร้า และให้การศึกษาโดยทั่วกัน

รัฐบาลพรรคแรงงานครั้งที่ 2 (ค.ศ. 1929-1931) มีนายแรมซาย แมค โดแนลด์ เป็นนายกรัฐมนตรี เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก เกิดปัญหาคคนว่างงานมาก รัฐบาลแก้ไขโดยเพิ่มภาษีสินค้าเข้า ตัดทอนรายจ่ายในการช่วยเหลือคนจน

รัฐบาลแห่งชาติ (ค.ศ. 1931-1935) เป็นรัฐบาลผสมมีผู้แทนจาก 3 พรรค มีนายแรมซาย แมค โดแนลด์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้ดำเนินนโยบายได้ผลดีขึ้น คือ ยกเลิกการค้าเสรียกเลิกการใช้มาตรฐานทองคำ ทำให้ค่าของเงินปอนด์สูงขึ้น

รัฐบาลผสมของนายบอลด์วิน (ค.ศ. 1935-1937) ได้พยายามแก้ไขสภาพสังคมและเศรษฐกิจ

ให้ดีขึ้น ปรับปรุงการกสิกรรม การอุตสาหกรรม การศึกษา ใน ค.ศ. 1936 มีปัญหาเกี่ยวกับการสละราชสมบัติของพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 8 ต่อจากนั้น Duke of York พระอนุชาปกครองประเทศ ต่อมาทรงพระนามว่า พระเจ้าจอร์จที่ 6 (George VI)

ระหว่าง ค.ศ. 1935-1937 รัฐบาลอังกฤษ มีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องกับประเทศต่าง ๆ หลายเรื่อง แต่นโยบายการต่างประเทศของอังกฤษเป็นนโยบายที่ผ่อนปรน เพราะไม่พร้อมที่จะทำสงครามพยายามเอาใจประเทศฝ่ายอักษะ เพื่อระงับไม่ให้เกิดสงครามเกิดขึ้น แต่ในที่สุดก็หลีกเลี่ยงการทำสงครามไม่ได้ ต้องประกาศสงครามกับเยอรมนีเมื่อวันที่ 3 กันยายน ค.ศ. 1939

คำถามทบทวน

1. จงวิจารณ์การนัดหยุดงานทั่วไปใน ค.ศ. 1926
2. อังกฤษมีความสัมพันธ์กับไอร์แลนด์อย่างไร จงวิจารณ์
3. จงกล่าวถึงนโยบายการต่างประเทศของอังกฤษก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2